

Bực vì chồng nói sống không hạnh phúc, tôi đánh anh tới tấp

Nói nhưng chồng cứ trơ mặt ra, tôi điên lên lao tới đánh cần cho bổ tức, lấy dép quăng đánh anh.

Chúng tôi quen nhau khi cùng làm ở công ty cũ trên Sài Gòn. Sau này tôi theo chồng về quê anh xin việc. Vì làm ở quê nên lương tôi chỉ hơn 10 triệu đồng, cộng với việc sinh con, con ốm tôi toàn nghỉ để chăm nên việc thăng tiến gần như không có hy vọng. Chồng về quê làm lương cao hơn, cơ hội thăng tiến tốt hơn. Bố mẹ chồng tôi rất hiền, thương con cháu. Vì quá thương và chiều nên chồng và chị chồng từ bé tới lớn không làm bất cứ việc gì ngoài ăn và học.

Lúc chồng đòi ra riêng do nhà chồng khá đông người, e dè việc ra riêng, tôi sẽ thâu hết mọi việc nhà nên tôi không đồng ý. Chồng hứa sẽ cùng tôi làm việc nhà và giữ lời hứa. Anh đi làm ca, một tuần có hai ca ngày, hai ca đêm, xoay ca liên tục không cố định. Công việc khá căng thẳng, cộng với việc anh thường xuyên bị mất ngủ, giờ ngủ sinh học bị đảo lộn vì làm ca. Ngày con còn bé, sáng tôi dậy sớm nấu cơm cho hai cha con rồi đi làm, anh ở nhà với con đến chiều tôi về rồi tối đi làm đêm. Sau này con đi học mẫu giáo, vì sáng tôi phải đưa con đi học nên nếu anh ở nhà phải tự nấu cơm nước, chiều rước con về cho con ăn và tắm. Ngày nào hai vợ chồng đều làm sáng thì đưa con lên bà nội (lúc nhỏ), giờ con đi học thì chiều bà nội rước.

Ra riêng gần một năm, từ một người không làm việc nhà bao giờ, hiện chồng tôi thay đổi nhiều, biết chăm con từ A đến Z, biết nấu cơm rửa chén, sửa điện, khoan tường đều làm được hết. Còn tôi đi làm từ thứ hai tới thứ sáu, thứ bảy chủ nhật đi chợ làm đồ ăn sẵn cho hai cha con ăn trong tuần và dọn dẹp nhà cửa. Tính tôi khá sạch sẽ nên hay bận rộn vào việc chăm sóc nhà cửa vườn tược.

Tối đó, hơn 9h, tôi đang nhổ cỏ ngoài vườn, anh bực mình ra nói với tôi là cảm thấy không hạnh phúc trong gia đình này nữa; anh ở nhà rất nhiều việc còn gửi danh sách cho anh làm, tối về không phụ anh rửa bát mà ra đây nhổ cỏ, không biết việc nào cần thiết hơn, trong khi trước đó anh nói bát đĩa tối cứ để anh thâu. Cỏ ngoài vườn rất nhiều, vì lâu rồi không ai nhổ nên tôi đi làm về tranh thủ nhổ để con còn dám ra vườn chơi.

Tôi điên lên chửi chồng rồi nói vì tôi làm không kịp nên mới bảo anh làm, tôi cũng làm việc chứ có ngồi chơi đâu. Anh có thể nói anh mệt hoặc nói đằng hoàng phụ anh rửa chén (thật ra chỉ là bỏ chén vào máy). Chồng tôi gần như không hối lỗi, còn nói không có nhu cầu ở sạch nên không cần tôi lau nhà, chà nhà vệ sinh, nhổ cỏ ngoài vườn. Tôi nói luôn từ giờ tôi chỉ đi chợ làm đồ ăn cho con, không làm sẵn cho anh nấu nữa, anh muốn ăn tự đi chợ tự làm. Nhà này nếu muốn xem là cái nhà thì phải dọn dẹp sạch sẽ cho con ở, anh không có nhu cầu thì tôi và con có. Nhà chứ không phải nhà trọ, ổ chuột mà nói không cần dọn dẹp, rác đầy nhà. Tôi nói nếu muốn ở vậy thì ở một mình, tôi sẽ mang con lên nhà ông bà nội ăn bám (vì nhà ngoại ở xa).

Anh cứ trơ mặt ra, tôi điên lên lao tới đánh cần cho bở tức, lấy dép quăng đánh chồng. Anh bảo nếu còn đánh nữa, anh sẽ mách bố vợ, trả tôi về nơi sản xuất. Tôi càng đánh hăng hơn nếu anh dám gọi cho bố. Anh bị đánh mà không gọi cho bố vợ được nên vừa quay clip tôi cầm dép đánh anh vừa gọi tên bố tôi. Sau khi hả giận, tôi ngồi khóc nói chồng là đồ tồi, rũ bỏ công sức của tôi. Sau đó, tôi bắt chồng khoanh tay xin lỗi, hứa từ nay không được nói câu không hạnh phúc trong nhà này nữa và ngày mai phải chuyển hết tiền lương mới lãnh qua cho tôi, chỉ được chừa lại một triệu đồng tiêu vặt. Sau đó vợ chồng tôi nắm tay nhau đi ngủ.

Nói đến đây, chắc mọi người nghĩ tôi hung dữ nên chồng mới vậy. Thực sự tôi chỉ cay cú câu không hạnh phúc này kia vì mấy cái chén. Tôi biết vì chồng mệt mỏi quá do làm nhiều, nhưng tôi cũng làm nhiều, còn nhiều hơn anh. Anh dám nói câu đó là tới số ly dị với tôi rồi. Anh bảo nói ra không phải muốn ly dị, là để giải tỏa rồi tôi liệu mà giải quyết. Cách giải quyết của tôi là ly dị nhưng anh bảo không ký thì đừng mong ly dị được. Nếu ly hôn, để con trai lại cho anh nuôi. Thật sự giờ tôi thấy hơi hoang mang, không biết anh thương con hay thương tôi mà muốn duy trì cuộc sống anh cho là chán ngán nữa. Xin mọi người cho tôi lời khuyên. Cảm ơn mọi người.

Hoài Thương